Redacţiunea, Administraţiunea Tipografia:
BRAŞOVŬ, piaţa mare Nr 22.
Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ. Manuscripte nu se retrimitŭ!

Birourile de annunciurĭ.
Braşovŭ, piaţa mare Nr. 22.
Inserate mai primescŭ în Viena: *Rudolf Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), Heinrich Schalek, Alois Herndl, M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg*; în Budapesta: *A. V. Goldberger, Anton Mezei, Eckstein Bernat*; în Frankfurt: *G. L. Daube*; în Hamburg: *A. Steiner*.
Preţulŭ inserţiunilorŭ: o seriă garmondŭ pe o colónă 6 cr. şi 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă şi învoiélă.
Reclame pe pagina III-a o seriă 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULŬ LI.

„Gazeta“ iese în fie-care ḑi.
Abonamente pentru Austro-Ungaria
Pe unŭ anŭ 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe treĭ lunĭ 3 fl.
Pentru România şi străinătate:
Pe unŭ anŭ 40 francĭ, pe şése lunĭ 20 francĭ, pe treĭ lunĭ 10 francĭ.
Se prenumeră la tóte oficiele postale din întru şi din afară şi la dd. colectorĭ.
Abonamentulŭ pentru Braşovŭ:
la administraţiune, piaţa mare Nr. 22, etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe şése lunĭ 5 fl., pe treĭ lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anŭ 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe treĭ lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ.
Atâtŭ abonamentele câtŭ şi inserţiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 115. Braşovŭ, Miercurĭ, 25 Maiu (6 Iunie) 1888.

Braşovŭ, 24 Maiu st. v. 1888.

Sub impresiunea discursurilorŭ din dieta ungară, prin carĭ corifeii oposiţiunei maghiare s'au silitŭ a şterge rĕulŭ efectŭ ce l'au produsŭ în Francia cunoscutele declarărĭ ale d-lui Tisza, organulŭ d-lui Apponyi, „Budapester Tagblatt“, variază tema, că şovinismulŭ şi despreţuirea străinilorŭ nu se mai potrivesce aḑĭ pentru Ungaria, care trebue sĕ trăiască în pace cu tóte statele culte.

Numita fóiă se felicită, că în privinţa acésta s'ar sêmţi deja o radicală schimbare în Ungaria, ceea ce ar fi unŭ mare succesŭ alŭ anilorŭ din urmă, deórece, „nimicŭ nu este mai condamnabilŭ la unŭ poporŭ, ca îngâmfarea şi şovinismulŭ, precum şi despreţuirea străinilorŭ şi a totŭ ce e străinŭ, care merge mână 'n mână cu şovinismulŭ“.

Ca dovadă a schimbării ce s'a sĕvêrşitŭ în timpulŭ din urmă susţine „Bud. Tagbl.“ între altele, că înainte cu cincĭ-spre-ḑece anĭ vorbirea din urmă a d-lui Tisza în contra Franciei ar fi fost imposibilă, căcĭ atuncĭ mai bine şĭ-arŭ fi tăiatŭ limba oposiţiunalulŭ Coloman Tisza, decâtŭ sĕ vorbéscă unŭ cuvêntŭ în contra Franciei, orĭ unŭ cuvêntŭ pentru Germania.

Şovinismulŭ avea însĕ unŭ înţelesŭ şi era de escusatŭ, adauge fóia apponystă — pe câtŭ timpŭ Ungaria era slabă, pe câtŭ timpŭ administraţia ei era „asiatică“, vorba lui Sennyey; dér astăḑĭ — orĭ câtŭ de putrede arŭ fi multe în statŭ — Ungaria este unŭ factorŭ în Europa, politicii, poeţii şi industria ei suntŭ respectate în străinĕtate.

Ura în contra străinilorŭ a încetatŭ şi entusiasmulŭ cu care a fostŭ îmbrăţişată reuniunea de cântărĭ din Viena şi primirea cordială ce-o întîmpină aḑĭ fiecare străinŭ în Ungaria, dovedescŭ, esclamă fóia apponyista, marele progresse ale acestei ţĕrĭ; ura în contra Germanilorŭ a încetatŭ de când cu publicarea alianţei cu Germania şi acum chiar şi cei din stânga estremă accentuéză mereu, că amiciţia cu Germania are unŭ preţŭ cu totulŭ deosebitŭ pentru Ungariă; Viena cea „urgisită“ începe a deveni érăşĭ simpatică şi tocmai în ḑilele aceste se serbéză unŭ felŭ de festivitate de înfrăţire; şi incidentulŭ cu Francia va fi în curêndŭ uitatŭ...

Progressele ce pretinde organulŭ d-lui Apponyi, că le-ar fi făcutŭ Ungurii faţă cu străinătatea, lăpĕdându-se de şovinismulŭ lorŭ de mai înainte, ni se parŭ însĕ fórte problematice, décă avemŭ în vedere nedisputabilulŭ faptŭ, că niciodată, de când Ungurii s'au aşeḑatŭ pe acestŭ pămêntŭ, n'a fost mai mare şi mai cumplită îngâmfarea, şovinismulŭ şi întoleranţa lorŭ în raporturile cu popórele conlocuitóre nemaghiare, ca tocmai în ḑilele nóstre.

Ce le folosesce Ungurilorŭ amiciţia dubiósă cu unulŭ séu altulŭ dintre statele străine, décă cu popórele nemaghiare din întru, carĭ forméză douĕ treimĭ ale poporaţiunei statului, trăiescŭ în continuă vrajbă şi duşmăniă?

De s'a pututŭ vreodată scusa şovinismulŭ ungurescŭ faţă cu străinii, în raporturile cu proprii concetăţenĭ elŭ este şi rĕmâne neescusabilŭ ca celŭ mai greu pĕcatŭ, ce'lŭ comite Ungurismulŭ în potriva umanităţii şi a intereselor sale proprie de consolidare şi prosperare.

Are dreptate fóia pestană, când ḑice, că décă şovinismulŭ va fi şi în viitorŭ cultivatŭ de Ungurĭ, ei prin acésta vorŭ contribui numai ca Ungaria sĕ-şĭ pérdă buna reputaţiă în Europa.

Dér décă voiesce în adevĕrŭ sĕ stêrpéscă acéstă bólă, atuncĭ d-lŭ Apponyi ar trebui sĕ o combată în rădăcina ei aicĭ acasă, nu în raporturile faţă cu străinătatea.

Pănă cândŭ Ungurulŭ nu va sci sĕ fiă dreptŭ şi echitabilŭ faţă cu Românulŭ, Slavulŭ şi Germanulŭ cu care este avisatŭ a trăi şi a munci împreună, sub acelaşĭ coperişŭ, pănă atuncĭ puţină speranţă este, că va sci respecta cum se cuvine pe vecinii sĕi.

Şi de aceea ni se pare, că pretinsa încetare a şovinismului ungurescŭ faţă cu Germania şi cu Nemţii, este mai multŭ unŭ resultatŭ alŭ calculului politicŭ momentanŭ, decâtŭ alŭ progresului în cultură, cacĭ la din contră cultura adevĕrată ar trebui sĕ se manifeste înainte de tóte în raporturile cu popórele nemaghiare din întru. Şi totŭ din causa acésta ne tememŭ, că vorba lui Sennyey despre administraţia „asiatică“, va fi încă multŭ timpŭ de-o tristă importanţă actuală.

Lauda unui regimentŭ românescŭ.

Viena, 30 (18) Maiu 1888.

Stimabile Domnule Redactorŭ! Raritate fórte mare a devenitŭ, ca sĕ mai audă şi fraţii noştri câte o vorbă îmbucurătóre şi mândră din părţĭ competente, căcĭ rare-sŭ acele ocasiunĭ, când şi Românulŭ se póte arăta în splendórea virtuţilorŭ lui frumóse, déră atuncĭ când se oferă asemenĭ ocasiunĭ, Românii de sub sceptrulŭ habsburgicŭ, prin junii lorŭ fii, prin mândrii noştri Românaşĭ din armata împĕrătéscă, dau doveḑĭ şi probe de ajunsŭ atâtŭ despre virtuţile lorŭ militare, câtŭ şi despre cele morale şi spirituale, demonstrândŭ astfelŭ faţă cu lumea întrégă, că devisa *„Virtus romana rediviva“*, ce odinióră s'a înscrisŭ pe drapelulŭ unui regimentŭ de naţionalitate română din partea supremului sĕu beliduce, în realitate încă de multŭ a devenitŭ şi este încă şi astăḑĭ, precum şi în vecii vecilorŭ va fi, adevĕratulŭ şi neîndoiosulŭ simbolŭ alŭ Românimei întregĭ din monarchia nóstră.

Românaşii noştri din armata imperială, carĭ suntŭ în multe chiar superiorĭ altora, nimenui din lume nu stau înapoi în privinţa virtuţilorŭ militare — de reprensiunĭ, înfruntărĭ şi de împutărĭ defavorabile din *părţĭ competente* în genere nu se aude nicĭdecum, căcĭ fiindŭ sîmburele lorŭ de totŭ sănĕtosŭ şi rivalisândŭ ei între ei la tóte ocasiunile spre a îndestuli pe superiorii lorŭ, nu a păţitŭ ruşine cu trupe românescĭ încă nicĭ unŭ comandantŭ împĕrătescŭ. De fire blândĭ, ascultătorĭ şi tare aderenţĭ faţă cu superiorii lorŭ, Românaşii noştri nicĭ că potŭ fi altfelŭ. Dovadă despre acésta ne suntŭ atâtŭ infinitele esemple de eroismŭ alŭ puilorŭ de smei românescĭ din luptele timpurilorŭ trecute, câtŭ şi în timpŭ de pace recunoscinţa şi îndestulirea, de care descendenţii acelorŭ pui de smei au parte totdéuna, când aparŭ înaintea supremului lorŭ beliduce, spre a da probe de vîrtuţile şi învĕţăturile lorŭ militare.

Laudă şi recunoscinţă infinită din partea augustului nostru împĕratŭ seceră în ḑilele trecute şi regimentulŭ de infanteriă Nr. 50, regimentŭ transilvanŭ românescŭ cu istorica medaliă pe dindĕrĕtulŭ sĕu, care regimentŭ se află de presentŭ — numai pănă mâne încă — în tabĕra dela Bruck lângă Laita şi care şi elŭ dovedise şi de astădată, precum au dovedit'o totdeauna şi tóte celelalte regimente împĕrătescĭ de naţionalitate românéscă, că „sîmburele nobilŭ şi sănĕtosŭ numai fructe bune şi plăcute produce.“

Fiindŭ convinsŭ, că orĭ şi care Românŭ cu rĕsuflare adevĕratŭ românéscă se intereséză de totŭ ce e românescŭ, bucurându-se şi elŭ de tóte acele evenimente plăcute din viéţa militară a Românaşilorŭ noştri, din causa pré firéscă, că „ostăşimea de naţionalitate română represintă ‚puterea de viéţă a poporului românescŭ‘ din monarchia nóstră, viu acum, d-le redactorŭ, a vĕ descrie în scurtŭ menţionata laudă şi recunoscinţă, ce-o seceră numitulŭ regimentŭ pe câmpiile dela Bruck din partea prea înaltului nostru împĕratŭ în ḑiua de 28 (16) l. c.

Parte din ḑiarele vienese, parte din corespondinţe private particulare amŭ înţelesŭ, că augustulŭ împĕratŭ la inspectare neputêndu-şĭ ascunde marea bucuriă, ce i se vedé de pe faţă, în decursulŭ diferitelorŭ esercişii particulare, adesea esclama, că-i face fórte mare plăcere a puté vedé, cu câtŭ de multă linisce şi esactitate se esecută tóte evoluţiunile în regimentŭ esprimândŭ chiar de atâtea orĭ şi pré înalta sa îndestulire şi recunoscinţă deplină.

Apoi după ce Maiestatea Sa vĕḑuse tóte, fiindŭ oficerii adunaţĭ în faţa regimentului concentratŭ cu bataliónele în massă, binevoì a-i agrăi cu următórele cuvinte:

„Mĕ bucurŭ fórte tare, că după unŭ „timpŭ atâtŭ de îndelungatŭ*) am pututŭ inspecta astăḑĭ regimentulŭ érăşĭ „în detaliu şi a'lŭ afla într'o stare atâtŭ „de eminentă, o plăcere de totŭ estraordinară îmĭ causéză, Domnilorŭ, de a „puté esprima a mea prea deplină recunoscinţă şi îndestulire. Atâtŭ esercişiulŭ formalŭ, câtŭ şi celŭ în ordine de „luptă m'a îndestulitŭ cu desĕvêrşire; fórte bună şi corectă a fostŭ disciplina „de focŭ şi dirigiarea focului în diferitele stadii de luptă, şi fără vre-o eróre „a fostŭ esercişiulŭ formalŭ esecutatŭ „din partea batalionului primŭ,“

„Intru adevĕrŭ, tóte mĭ-au causatŭ „o bucuriă profundă şi, repetândŭ încă „odată a mea prea deplină recunoscinţă „şi îndestulire, ordonezŭ, sĕ se publice „acésta şi soldaţilorŭ gregarĭ.“

S'au publicatŭ tóte numai decâtŭ şi soldaţilorŭ şi din causa prea plăcutelorŭ evenimente din acea ḑi, generosulŭ lorŭ comandante, prea stimatulŭ d-nŭ colonelŭ Gaborŭ, lĭ-a datŭ rĕpausŭ pănă la pornirea regimentului din Bruck la Viena.

Fiă-le de bine acestŭ rĕpausŭ Românaşilorŭ noştri, carĭ sub sinistrele împrejurărĭ actuale, ei şi cu ceilalţĭ colegĭ conaţionalĭ ai lorŭ, aprópx singurĭ numai dintre noi Românii suntŭ încă în preferinţa şi plăcuta posiţiune de a puté demonstra şi representa „puterea de viéţă a poporului românescŭ“ de sub gloriósa dinastiă habsburgică, din care casă şi acelŭ mare şi neuitatŭ împĕratŭ rĕsărise, care lăsă prin regiunile imperiului sĕu locuite de Românĭ sĕ rĕsune: *„Virtus romana rediviva“*, asecurândŭ deocamdată multŭ păţitului sĕu poporŭ românescŭ, că sub imperiulŭ casei „habsburgice de aci înainte va fi *„Salva Romuli Parva Nepos.“*

P. S. Chiar în momentulŭ când finisemŭ cu precedenta scrisóre, mĕ visită unŭ amicŭ, care cetindŭ a mea scrisóre 'mĭ făcŭ observarea, că bine era de aşŭ fi amintitŭ ceva şi despre principele de corónă, care, precum se vorbesce, sĕ fi fostŭ la Bruck anume în onórea regimentului Nr. 50. Se póte şi după tóte semnele în asta privinţă pare a fi lucru de totŭ adevĕratŭ şi anume inscenatŭ chiar din partea Maiestăţii Sale, căcĭ numai decâtŭ după producţiunile numitului regimentŭ, deşi mai erau şi alte trupe de inspectatŭ, şi deşi Alteţa Sa avea pe ḑiua de 30 l. c. érăşĭ a se duce la Bruck, principele de corónă pornise — pe la orele 10 a. m. — spre Viena înapoi, fără a rĕmâné la masa împĕrătéscă, la care erau învitaţĭ toţĭ generalii, carĭ se aflau de faţă la inspectare, apoi pe lângă toţĭ comandanţii de regimente şi de batalióne erau încă şi câte trei căpitanĭ de fiecare regimentŭ învitaţĭ la masa împĕrătéscă.

La finea producţiunilorŭ regimentului Nr. 50 sĕ se fi adresatŭ principele de corónă către d-lŭ colonelŭ Gaborŭ cu următórele cuvinte: „Gratulezŭ sincerŭ şi din tótă inima la resultatele produse şi mĕ bucurŭ fórte, că tóte au reuşitŭ întru adevĕrŭ atâtŭ de bine şi frumosŭ.“

De presinte suntŭ în Bruck încă şi alte douĕ regimente de infanteriă, şi anume regimentulŭ Nr. 12 cu centrulŭ de recrutare în Komorn şi regimentulŭ Nr. 83 cu centrulŭ de recrutare în Biserica-albă din Banatŭ, care după naţionalitate e parte românescŭ şi parte sêrbescŭ şi nemţescŭ.

Şi aceste douĕ regimente sĕ fi seceratŭ lauda şi recunoscinţa prea înaltă, déră sĕ fi rĕmasŭ în asta privinţă fórte departe de regimentulŭ Nr. 50. Se esiste óre în privinţa instructiunei chiar atâtŭ de mare diferenţă între aceste regimente? Sĕ-o credemŭ, séu sĕ nu-o credemŭ?

*) Dela 1867, când şi atuncĭ era regimentulŭ în Viena.

SCIRILE ḐILEI.

Episcopulŭ reformatŭ *Szász Domokos* a făcutŭ *visitaţiunĭ canonice în Câmpiă.* A cercetatŭ anume: Mureşŭ-Ludoşulŭ,

Budiulŭ și Zaulŭ. La M-Ludoșŭ s'a hotărîtŭ ca încă în decursulŭ acestui anŭ sĕ se încépă edificarea unei bisericĭ și case parochiale reformate. In Budiu de asemenea este în lucrare ridicarea unei bisericĭ reformate. In Zau s'a sĕvîrșitŭ prin numitulŭ episcopŭ sânțirea unei nouĕ bisericĭ reformate, ceea ce fù și scopulŭ principalŭ alŭ acestei visitațiunĭ. Ca unŭ momentŭ de bucuriă amintesce „Kolozsvár", că comunitățile românescĭ gr. cat. din Budiu și Zau au bineventatŭ și ele pe archiereulŭ reformatŭ sub conducerea preoțilorŭ lorŭ, ceea ce — ḑice „K.-r." — ilustréză în modŭ interesantŭ aserțiunea gazetelorŭ române, că întregŭ poporulŭ românŭ s'ar ținé de „taběra lorŭ cea plină de ură". — Mai adaugemŭ, că episcopulŭ reformatŭ Szasz Domokos a hotărîtŭ sĕ facă o „visitațiune canonică" la Abrudŭ, unde de 42 de anĭ n'a mai călcatŭ piciorŭ de archiereu reformatŭ.

Scimŭ, că episcopulŭ Szasz Domokos este unulŭ din cei mai incarnațĭ propagatorĭ ai maghiarisării, ceea ce resultă și din împrejurarea, că ținta spre care își îndréptă visitațiunile sale canonice suntŭ comunele românescĭ. Românii noștri sĕ bage bine de sémă ce felŭ de „visitațiunĭ canonice" suntŭ acestea.

***

D-lŭ *P. Rotariu*, Redactorulŭ „Luminătorului", declară în ultimulŭ numĕrŭ alŭ foii sale, că — din lipsa mijlócelorŭ materiale necesare pentru regulata aparițiă a foii, precum și din motive de altă natură, privitóre la luarea unorŭ mĕsurĭ pentru asigurarea durabilă a esistenței, eventualŭ a unei schimbărĭ necesare în redacțiunea numitei foi — *se vede silitŭ a suspinde edarea „Luminătoriului" până în 3 Iulie a. c.* D-lŭ Rotariu spune, că unii din abonenții sĕi restanțierĭ nu șĭ-au plătitŭ taxa de abonamentŭ nicĭ după *indecite provocărĭ.* Învită tot-odată pe amicii și părtinitorii fóiei sale, ca până la 3 Iulie sĕ fixeze o ḑi pentru o convenire și consultare confidențială în causa acésta. — E durerosŭ, că și Bănățenii manifestă atâta indolență față cu pressa română. Ar fi tare de doritŭ, ca Românii sĕ-șĭ tragă odată sémă de multele greutățĭ ce le întimpină pressa română, mai vĕrtosŭ în timpulŭ de adĭ, și sĕ nu întârḑiă a-i da ajutorulŭ de lipsă.

***

Din incidentulŭ scumpirei tăbacului, suntemŭ informațĭ, că mai mulțĭ individĭ din clasa inteligentă a societățiĭ brașovene *s'au hotărîtŭ a se lăsa de fumatŭ.* Unii din aceștia, ómenĭ altcum de etate și vechĭ adoratorĭ ai ierbii nicotiane, încă dela 1 Iunie, ḑiua scumpirei tutunului, s'au abstinutŭ cu desĕvîrșire dela fumatŭ.

***

Dela 1 Ianuarie până în 28 Maiu a. c. s'au estradatŭ din comitatulŭ *Turda-Arieșŭ* 59 de pașapórte pentru libera trecere în România. Focurĭ s'au întâmplatŭ în 20 comune, causândŭ o pagubă de 4229 fl. 60 cr., dintre carĭ 1840 fl. au fostŭ asigurațĭ. In cassa comitatului au incursŭ, afară de banii orfanilorŭ, 61,770 fl. 82 cr. până la finea lui Aprilie. Orfanĭ au fostŭ 8187 sub 89 de tutorĭ. Tinerĭ obligațĭ la servițiulŭ militarŭ au fostŭ 3195, dintre aceștia au fostŭ assentațĭ 421.

***

Dela 1 Iunie a. c. circulă, precum scimŭ, douĕ trenurĭ între *Brașovŭ* și *Bucurescĭ*. Unulŭ plécă diminéță la 5 óre 37 minute. — Dumineca trecută au începutŭ sĕ circule între *Bucurescĭ-Sinaia* și *Predealŭ* trenurile române de plăcere cu-o reducțiune de 50%. Aceste trenurĭ vorŭ circula numai Duminecile și în sĕrbătorile anume determinate de către direcțiă.

***

Referitoriu la *valórea secerișului din anulŭ trecutŭ, 1887*, găsimŭ în datele statistice, publicate de guvernulŭ din Pesta, următórele: Valórea totală se prețuesce la 979,220.015 fl., din carĭ anume pentru grâu, secară, orzŭ, ovĕsŭ și rapiță se vin 460.1 milióne de florinĭ; éră 319.8 mil. fl. pentru recólta mai tardiă, precum cucuruzŭ, fasole, mazere, tutunŭ, napĭ, măzăriche, cânepă, inŭ, fênŭ, cartofĭ și altele. Venitulŭ brutŭ după jugĕrulŭ catastralŭ a fostŭ 37.73 fl. — Din cele 20.671,600 jugĕre catastrale pământŭ cultivatŭ, sĕmĕnătura s'a nimicitŭ de pe 459,381 jugere, anume 42,25 procente prin eșirea apelorŭ, 27.56 prin uscațiune, 24.53 prin grindină, (peatră), 2.60 prin insecte, 1.45 prin gerŭ, 0.22 prin rugină (roșéța), 0.99% prin alte isbirĭ elementare. Tótă dauna causată prin aceste lovirĭ se prețuesce cam la 18 milióne florinĭ, dintre carĭ 6.49 procente pică pe grâne și 4.40% pe cucuruzŭ.

***

In interesulŭ adevĕrului și pentru salvarea numelui bunŭ a tinerei fete din Șcheiu, *Maria Vlăsceanŭ* suntemŭ rugațĭ a declara, pe basa sentinței judecătorescĭ ce ni s'a comunicatŭ, că a fostŭ cu totulŭ nefundată învinovățirea de furtŭ ridicată contra ei din partea locuitorului Furnică D. Paraschivă. In urma minuțióselorŭ cercetărĭ făcute, nevinovăția fetei fù constatată și din partea tribunalului r. din Brașovŭ.

Inmormêntarea lui Iacobŭ Bologa.

Sibiiu, 1 Iunie 1888 st. n.

Nimicŭ nu este eternŭ pe acestŭ planetŭ ce-lŭ numimŭ *„pământŭ"*, decâtŭ noțiunea eternității, încă nedefinită de nimenea. In decursulŭ acestorŭ nenumĕrate episode, pe carĭ noi ne-amŭ dedatŭ a le numi secule și decenii, ce se pierdŭ fără întrerupere în abisulŭ eternității, sosesce pentru fiecare poporŭ, pentru fiecare generațiune și pentru fiecare individŭ născutŭ din femeă, unŭ timpŭ, în care viéța nu este decâtŭ unŭ lungŭ șirŭ de perderĭ dureróse a totŭ ce au iubitŭ și au avutŭ mai scumpŭ.

O astŭ-feliu de perdere a suferitŭ și națiunea nóstră prin mórtea multŭ meritatului și neuitatului bărbatŭ *Iacobŭ Bologa*, la a cărui înmormêntare amŭ asistatŭ astădĭ.

Nu mĕ simtŭ chiămatŭ și nicĭ nu este încă timpulŭ sositŭ a puté aprețiа din destulŭ și fără preocupare meritele și titlurile ce șĭ-a câștigatŭ ilustrulŭ reposatŭ în decursulŭ lungei sale viețĭ la recunoscința necontestabilă a națiunei și bisericei sale, alŭ cărui fiu și apĕrătorŭ devotatŭ a fostŭ din tinerețe și până în ultimile sale momente.

Orĭ-cine a cunoscutŭ și a venitŭ în contactŭ mai de aprópe cu *Iacobŭ Bologa*, fără distincțiune de naționalitate séu posițiune socială, trebue sĕ recunóscă, fără nicĭ o reservă, că avuse a face cu unŭ bărbatŭ distinsŭ, luminatŭ, bravŭ și de o rară corectitate în purtarea sa. Urmândŭ maximei *„festina lente"*, ce pare a fi presidatŭ la tóte decisiunile și faptele sale, și ajutatŭ de unŭ temperamentŭ fericitŭ și domolŭ, dênsulŭ era contrarŭ pronunțatŭ alŭ orĭ-cărei precipitărĭ, alŭ luptelorŭ și înamicițiilorŭ passionate, dér odată decisŭ pentru ceva, nimicŭ nu-lŭ putea abate din calea sa, și se angaja fără pregetŭ cu tótă ființa, cu tótă virtutea și puterea caracterului sĕu anticŭ pentru causa, alŭ cărei apĕrătorŭ și susținĕtorŭ se decisese a fi. *Iacobŭ Bologa* n'a putută fi nicĭ-odată *intimidatŭ* prin consecențele faptelorŭ și ale principielorŭ sale, fiind-că ele erau totŭ-déuna *leale și juste.* Elŭ nu iubea sgomotulŭ de stradă, desprețuia orĭ-ce reclamă deșértă, nu se impunea nicĭ-odată, dér nicĭ nu refusa a 'șĭ împlini cu tótă seriositatea posițiunei sale loculŭ unde era pusŭ séu chiematŭ. Când vedea, că nu póte împăca estremele prin intervenirea sa blândă și plină de bunăvoință, atuncĭ se retrăgea fără rancună și supĕrare, continuându-șĭ lucrarea sa în tăcere împreună cu amicii sĕi iubițĭ și cu consoții sĕi de principii. Biografulŭ ilustrului rĕposatŭ precum și istoriculŭ va întêlni multŭ simpatica lui figură aprópe la tóte acțiunile mai însemnate ale vieței nóstre politice și de cultură dela 1848 încóce.

Că acelŭ bărbatŭ, care a purtatŭ în viéță numele de *Iacobŭ Bologa*, a fostŭ unŭ personagiu distinsŭ, stimatŭ și iubitŭ nĭ-a aprobat'o serbarea înmormêntărei sale, a cărei descriere mĕ voiu încerca a o face aicĭ în liniamente *al fresco.*

*

Înmormêntarea a fostŭ fixată pe Vinerĭ 1 Iunie st. n. la 3 óre p. m. Deja cu o óră mai înainte unŭ publicŭ estraordinarŭ de numĕrosŭ, ce se recrutase din tóte păturile locuitorilorŭ de prin Sibiiu și giurŭ, — fiindŭ tocmai ḑi de têrgŭ de sĕptĕmână — începuse a se întesa în jumĕtatea de josŭ a stradei Cisnădiei și în piața cea mare. In spațiósa curte dela locuința decedatului se rădicase la ḑidulŭ din fundŭ unŭ baldachinŭ îmbrăcatŭ în materiă négră sub care era așeḑatŭ unŭ tronŭ, pe care avea sĕ-lŭ ocupe în totŭ decursulŭ funerarielorŭ Escelența Sa Inaltŭ Preasfințitulŭ metropolitŭ *Mironŭ Romanulŭ*, care a onoratŭ rĕmășițele pămêntescĭ ale distinsului rĕposatŭ celebrândŭ în persónă, încungiuratŭ de asistenții clerului mai înaltŭ atașatŭ pre lângă curtea metropolitană, între carĭ se aflau prea cuvioșia sa părintele archimandritŭ *Dr. Il. Pușcariu* și protosincelulŭ *Nicanorŭ Frateșŭ*, totodată și secretarŭ metropolitanŭ, precum și protopopii și diaconii localĭ.

După terminarea servițiului ritualŭ sicriulŭ, simplu dér elegantŭ, ce era acoperitŭ de florĭ și cununĭ, fù rădicatŭ din locuință și dusŭ în curte, pentru de a fi așeḑatŭ pe unŭ catafalcŭ ce se afla înaintea baldachinului metropolitanŭ.

Curtea, ce era așternută cu érbă verde, ca și unŭ covorŭ naturalŭ, era plină de mulțimea ómenilorŭ ce representau elita societății din Sibiiu, fără distincțiune de naționalitate. Acĭ se afla societatea română, deputațiunile venite din comunele dimprejurŭ, o mulțime de preoțĭ, delegațĭ trimișĭ *ad hoc* din Brașovŭ, Blașŭ, Abrudŭ și alte localitățĭ, canonicii *Vestemeanŭ* și *Moldovanŭ* din Blașŭ, primarulŭ Sibiiului, directorulŭ poliției și mulțĭ alțĭ representațĭ ai dicasterielorŭ civile și din clerŭ, precum și ai garnisónei militare din locŭ de diferite arme și grade. Pe coridorulŭ ce se întinde împrejurulŭ locuinței defunctului luaserā locŭ elevele interne și esterne ale școlei civile de fete a „Asociațiunei transilvane", împreună cu personalulŭ de direcțiune și guvernante, ca totŭ atâțĭ crinĭ ce plângeau perderea celui mai blândŭ, iubitorŭ și ocrotitorŭ părinte grădinarŭ alŭ lorŭ.

Nu'mĭ este cu putință și nicĭ spațiulŭ nu mĕ iértă a întra mai în detaliu în privința marelui și distinsului publicŭ ce se adunase la acelŭ locŭ de doliu, ca sĕ dea onorurile din urmă unui multŭ regretatŭ bărbatŭ românŭ.

La finea prohodului, în decursulŭ căruia cântările au fostŭ esecutate de către corulŭ seminariului *„andrrianŭ"* sub conducerea d-lui profesorŭ Dum. Cunțanŭ, își deschise vocea de oratorŭ bisericescŭ d-lŭ asesorŭ consistorialŭ *Zachariă Boiu* pentru ca prin o cuvêntare bine stilisată și frumosŭ vorbită în decursŭ de aprópe o ½ óră sĕ comunice publicului ascultătorŭ cele mai principale date biografice din viéța lui *Iacobŭ Bologa*, din cariera sa și sĕ enumere meritele sale neperitóre ce și le-a câștigatŭ pentru patria, națiunea și biserica sa.

FOILETONULŬ „GAZ. TRANS."

(2)

Jocurĭ de petrecere.

Când era băețĭ mulțĭ, ei se juca de-a „uuuu.... ce-ai mâncatŭ"? Se alegea mai întâiu unu, care trebuia sĕ întrebe, éră ceilalțĭ se așeḑa, câtŭ era de mulțĭ, unu după altu, unu la spatele celuilaltŭ. Și după-ce se așeḑa cu toții, cine era de întreba, începea sĕ-i ocoléscă făcêndŭ felŭ de felŭ de schimonositurĭ, ca sĕ-i facă sĕ rîḑă și cu amêndouĕ palmele împreunate puse la gură ḑicea mereu, uuuu... Și după-ce îi ocolea odată orĭ de mai multe orĭ, se oprea în fața celui dintâiu și îlŭ întreba: „uuuu... ce-ai mâncatŭ?" éră acela trebuia sĕ rĕspundă: „pită cu colacŭ". Trebuia sĕ se ție tare ca sĕ nu rîḑă când rĕspundea, pentru-că décă era de rĕspundea fără sĕ rîḑă de locŭ, atuncĭ cine întreba îi ḑicea: „ângerŭ curatŭ"; éră de rîdea, de nu-șĭ putea ține rîsu, îi ḑicea: „dracŭ împelițatŭ". Isprăvia cu celŭ dintâiu și éră ocolea și îlŭ întreba pe celŭ ce venea după elŭ și așa îi lua pe rîndŭ pe toțĭ, unu câte unu, și care dracĭ, care ângerĭ; dér mai mulțĭ dracĭ, pentru-că acuma mai era pe delăturĭ, de-i făcea sĕ rîḑă, mai era și cei de scăpase, și mai alesŭ de era dracĭ împelițațĭ. După-ce isprăvia cu toții, toțĭ dracii trebuia sĕ trécă prin șireagŭ. Se lua câțĭ eșise ângerĭ și se așeḑa în douĕ șirurĭ și prin mijlocŭ lăsa drumŭ de trecea dracii unu câte unu; éră când trecea, câțĭ era ângerĭ îi bătea cu pălăriile orĭ cu căciulele de-i tăbăcia și nu-i lăsa până nu trecea fite-șĭ care dracŭ de câte trei orĭ. Câte unu scăpa mai lesne, pentru-că era și pe 'nșelate, de trecea iute și pe nebăgate de sémă.

Décă li se ura cu asta începea altŭ jocŭ, se juca „de-a petrecu"; ḑicea: „hai sĕ ne jucămŭ de-a petrecu". Se așeḑa unu din ei josŭ și altu lângă elŭ sta și îlŭ păzia ca sĕ nu îi ia ceilalțĭ căciula din capŭ. Décă i-o lua, i-o mâna cu piciórele și celŭ de păzia trebuia sĕ alerge sĕ i-o scape, că de nu i-o scăpa, i-o totŭ ducea, până se sătura, orĭ până i-o rupea. Éră décă i-o scăpa, pe care îlŭ atingea cu ea până a nu ajunge la țêlŭ, acela trebuia sĕ șéḑă elŭ josŭ.

Dér petrecu era și într'altfelŭ și décă se sătura de ăsta, ḑicea: „hai sĕ ne jucămŭ altfelŭ". Se alegea doi inșĭ de ședea josŭ pe pământŭ, unu în fața altuia și cum ședea, întindea unu spre altu piciórele, și cum le întindea le rĕschira câtŭ putea din ce în ce mai multŭ și ceilalțĭ săria peste ele; orĭ punea piciórele unele peste altele de săria ceilalțĭ peste ele în susŭ, și cine nu putea sĕ sară, de da prin mijlocŭ, orĭ cine atingea, când era de săria în susŭ, trebuia elŭ sĕ șaḑă josŭ, orĭ de se juca ómenii de-a petrecu și era pe banĭ, atuncĭ plătia.

Ómenii când era mai mulțĭ se juca în stoborŭ (ulucĭ); era creițarĭ de câte doi, mai subțirĭ, de da în stoborŭ cu ei, și da câțĭ vrea sĕ se jóce. Avea și o mĕsură, unŭ paiu, orĭ unŭ bățŭ, și cine da cu creițaru lui aprópe de unu din celŭ de josŭ, de era câtŭ era mĕsura de aprópe, acela câștiga.

Altădată se juca ómenii și în cuțiteașe, că altădată fite-șĭ care omŭ purta la brîu técă și în técă avea unŭ cuțitŭ și o furculiță cu douĕ córne lungĭ și drepte. Se lua douĕ scândurele și se punea departe una de alta după câtŭ se 'nvoia. Unii avea scândurĭ făcute anume, de ḑicea când vrea sĕ se jóce: „mergĭ, du-te de adu scândurelele". Și scândurelele era așa că le înfigea o țîră în pământŭ, de sta cam plecate. Și cum era mai mulțĭ ómenĭ, unii trecea de o parte, la o scândură și alții de alta la cealaltă, și arunca pe rîndŭ cu cuțiteașu orĭ cu furculița în scândură, de icĭ colo, și de colo icĭ, și cine aruncа de înfigea în scândură, acela câștiga.

Când era fete mai multe de se juca numai ele orĭ cu neveste orĭ și cu ómenĭ atuncĭ se juca „de-a briciu". Se punea mai ântêiu țêlŭ o piatră orĭ douĕ, una lângă alta, și apoi una din fete bătea briciu și îlŭ bătea cu maiu de rufe. Briciu era o bucată de bățŭ mai grosŭ ca pe degetŭ și totŭ cam așa de scurtŭ și retezatŭ cu toporu. Fetele celelalte trebuia sĕ stea „la móră" ca sĕ-lŭ prindă și îlŭ prindea în șurțŭ și cine-lŭ prindea până nu „mânca pământ", adecă din bătute, orĭ décă nu-lŭ prindea de susŭ, cine putea sĕ nemeréscă cu elŭ în maiu, care se punea ca țêlŭ înaintea pietrilorŭ, acela seducea de bătea elŭ briciu, până îlŭ scotea și pe elŭ altu și totŭ așa se juca până se sătura.

Până ce se petreceau acestea în curte, la pórtă, unde la drépta se postaseră în spalirŭ clericii seminarialĭ, se așeḑară pe unŭ carŭ separatŭ de celŭ mortuarŭ, cele 33 cunune din florĭ naturale și artificiale, una mai frumósă ca cealaltă, împodobite cu fonte (panclicĭ) din care unele fórte scumpe, purtândŭ inscripțiunile următóre, și anume:

1. „Tinerimea din Sibiiu. 1 Iunie 1888, lui I. Bologa“, moire antique cu aurŭ. 2. „Corpulŭ funcțion. „Albinei“ în semnŭ de profundă venerațiune d-lui Iacobŭ Bologa, președ. institut de creditŭ și de economii“. Sibiiu în 1 Iuniu 1888, atlasŭ negru cu aurŭ 3. „Institut de creditŭ și economii „Silvania“, marelui bărbatŭ I. Bologa“, moire rosa cu aurŭ. 4. „Instit. de creditŭ „Furnica“ multŭ merit. Iacobŭ Bologa“, moire albŭ cu aurŭ. 5. „Naționalistului devotatŭ și patriotului nealteratŭ I. B. adêncŭ stimătorulŭ nemângăiatŭ N. F. Negruțŭ“ lyra de florĭ albe cu funtă estraordinarŭ lată și lungă, albastru deschisŭ cu aurŭ. 6. Dela despărt. Assoc. trans.: „P. l. s. c. p. r. XXI Seghișóra“ moire antique alb. 7. „Merit. preș. alŭ Assoc. prea merit. bărbatŭ românŭ“, despărț. alŭ X. inteligența română Clujană lui I. B.“ morantique. 8. „Funcționarii filialei multŭ regretatului preș.“ atlas albŭ. 9. „Iubit. și neuit. I. B. familia Petricŭ“ moire antique, negru cu aurŭ. 10. „Multŭ merit. bărbatŭ I. B. familia Popescu“ moire albŭ. 11. „Familia Paraschivu, multŭ iubit. unchiu“, moire albŭ. 12. „Despărț. XI. „Șimleulŭ Silvaniei“ alŭ Assoc. trans. multŭ meritatului patriotŭ I. B.“ moire venatŭ. 13. „Despărț. alŭ VIII. „Alba Iulia“, merit. vicepreș. alŭ Assoc. trans.“ rips albŭ. 14. „Neuitatului sĕu amicŭ I. B. episcopulŭ Mețianu“ atlasŭ albŭ. 15. „Comit. paroch. gr. or. Sibiiu-Cetate fostului sĕu președ. I. B. 30 Maiu 1888“ moire alb. 16. „Vechiului sĕu amicŭ Dr. Aurel Maniu“ moire negru. 17. „Scóla de fete a Assoc. multŭ regret. vice-preș. I. B.“ 1 Iuniu 1888“ moire negru. 18. „Mecenatului lit. și cult. popor. rom. în semnŭ de profundă stimă familia Sorescu“ moire vĕnĕtŭ. 19. „Comit. Assoc. trans. ilustr. și neuit. sĕu vice-preș.“ 20. „Familia Dunca“ moire negru. 21. „Neuit. vice-preș. alŭ Assoc. despărț. Reghin. preș. Albinei I. Bologa „Mureșana“ albŭ cu aurŭ. 22. „Dist. bărb. alŭ Rom. în semnŭ de prof. vener. familia Ghib“ moire antique alb. 23. „Distinsului bărbatŭ și neuitatului amicŭ I. B. familia Cosma“ moire alb, cu aur. 24. „Multŭ merit. și fund. în semnŭ de recunoscință, banca de asigurare „Transilvania“ moire albastru cu aurŭ. 25. Multŭ regret. preș. alŭ instit. funcționarii filialeĭ „Albina“ albă. 26. Președintelui sĕu I. B. „Albina“ instit. de creditŭ și economii“ negru. 27—28. S'au depus prin 2 vĕduve din poporŭ 2 cununĭ fără inscripțiă. 29—33. Din partea familiei (cincĭ cununĭ.)

*

La 5 óre precisŭ conductulŭ, de care mai imposantŭ arareorĭ se póte vedea pe aci, se puse în mișcare spre loculŭ de rĕpausŭ traversândŭ piața cea mare, ce era mai plină de publicŭ.

Privitŭ dintr'unŭ punctŭ fics, conductulŭ a duratŭ celŭ puținŭ 20 minute, așa de mare era cortegiulŭ ce urma rĕmășițelorŭ pămêntescĭ ale lui *Iacobŭ Bologa.*

La mormêntulŭ familiarŭ din cimitirulŭ gr. or. alŭ suburbiului de josŭ, îlŭ nemeri sórtea de Niobe și de astădată pe venerabilulŭ nostru publicistŭ și academicianŭ d-lŭ *George Barițŭ* ca cu voce adêncŭ mișcată și înecată de lacrimĭ sĕ îșĭ ia adio pentru totdéuna în numele sĕu dela celŭ mai intimŭ și iubitŭ alŭ sĕu amicŭ personalŭ și frate de luptă, cum și în numele *„Associațiunei Transilvane“* și alŭ *„Consiliului de Direcțiune al institutului de creditŭ și de economii „Albina.“* In urmă mai pronunță unŭ scurtŭ și bine simțitŭ discursŭ junele profesorŭ *Dr. P. Spanŭ* în numele junimei române.

D'abea se astrucă sicriulŭ în mormêntŭ și începŭ a se vĕrsa o plóie mănósă din norii deșĭ și grei.

*

Așa decurse și se termină acéstă solemnitate funebră, ce se înscenă în modŭ spontaneu, demnă de memoria celui reposatŭ și de societatea în mijloculŭ căreia a crescutŭ, a lucratŭ, a iubitŭ și a îmbĕtrânitŭ. Grațiă organismului sĕu robustŭ și puternicŭ, *Iacobŭ Bologa* n'a suferitŭ cu anii uscându-se, ci a căḑutŭ asemenea unui stejarŭ puternicŭ tăiatŭ de securea timpului. Acésta a și fostŭ dorința sa de repețiteorĭ esprimată, mai clarŭ când vorbea cu cei intimĭ ai sĕi, despre miseriile actuale ale vieței nóstre politice și sociale inveninate de virusulŭ ómenilorŭ noștri fără de pietate, — elŭ, care trăia așa de bucurosŭ liniștitŭ și veselŭ și care în tótă viéța sa a urmatŭ regulei *a nu fi cu niminea așa intimŭ, ca sĕ nu te poțĭ strica cu elŭ, și a nu te strica cu niminea până la acelŭ gradŭ ca sĕ nu te mai poțĭ împăca.“*

Da sĕ o spunemŭ fără sfială, *Iacobŭ Bologa* a suferitŭ de vreo doi anĭ sufletesce fórte intensivŭ pentru că era desamăgitŭ, măhnitŭ, și disgustatŭ până în adênculŭ inimei din causa loviturilorŭ ce i le au aplicatŭ directŭ și indirectŭ antagoniștii sĕi.

Camilŭ.

SCIRĬ TELEGRAFICE.

(Serv. part. alŭ „Gaz. Trans.“)

Budapesta, 5 Iunie. Camera deputațilorŭ a primitŭ darea pe spirtŭ și în desbaterea specială. Astăḑĭ se încheiă prima sesiune a dietei, mâne se va deschide a doua.

Parisŭ, 5 Iunie. (Ședința camerei). Generalulŭ *Boulanger* a presentatŭ camerei propunerea privitóre la *revisiunea constituțiunei,* cerêndŭ urgența. Dênsulŭ a datŭ cetire motivelorŭ, criticândŭ pe miniștri, carĭ cu banii visteriei caută a-șĭ păstra voturile alegĕtorilorŭ. (Reprobărĭ sgomotóse.)

Președintele provócă pe Boulanger sĕ-șĭ retragă cuvêntulŭ.

Boulanger protestéză în contra insinuărei, că elŭ ar fi voitŭ sĕ atace pe fostii sĕi colegĭ. Apoi întrébă, décă mai este de lipsă unŭ președinte alŭ Republicei? Crede că Francia póte sĕ se lipséscă de elŭ. Reconstruirea Franciei pe nouĕ base ar fi cea mai bună garanțiă a păcii. Camera actuală însĕ nu póte da țĕrii constituțiunea de care are trebuință.

După unŭ șirŭ de scene și incidente turbulente și sgomotóse ministrulŭ-președinte *Floquet* se urcă pe tribună și într'unŭ discursŭ fulminantŭ combate cererea de urgență a lui Boulanger și respinge revisiunea în sensulŭ, în care o înțelege generalulŭ.

Camera cu 377 contra 186 voturĭ a protestatŭ în contra urgenței și a decisŭ ca vorbirea ministrului-președinte Floquet *sĕ fiă afișată în tótă Francia.*

Debutulŭ de aḑĭ alŭ generalului Boulanger a datŭ nascere unui tumultŭ în cameră, ca și care de ḑecĭ de anĭ nu s'a mai pomenitŭ.

DIVERSE.

Mărimea Londrei. Capitala Angliei are o suprafață de 700 milurĭ pătrate, cu 5 milióne locuitorĭ, dintre carĭ 100 mii suntŭ străinĭ din tóte părțile lumei. Totŭ la 5 minute se întêmplă o nascere, la 8 minute unŭ casŭ de mórte. Pe stradele Londrei, carĭ se potŭ percurge în 2800 óre, se întêmplă peste ḑi, calculŭ de mijlocŭ, șépte nenorocirĭ prin călcărĭ de trăsurĭ. Poporațiunea cresce pe ḑi cu 123 persóne, pe anŭ cu 45,000. Registrele poliției arată 117.000 criminalĭ ordinarĭ și pe fiăcare anŭ se denunță la judecătorii câte 38,000 bețivĭ.

NECROLOGŬ.

Simeonŭ Popŭ, parochŭ gr. cat. în Luna și viceprotopopulŭ Arieșului ca soțŭ, Emiliu, Emilia, Iustinŭ și Marița ca pruncĭ; Iustina Popescu născ. Barițiu cu soțulŭ sĕu Vasiliu Popescu parochŭ gr. cat. în Jucŭ; Regina Petruca născ. Barițiu preotésă vĕduvă ca surorĭ; Victorŭ Barițiu proprietarŭ în Abrudŭ ca frate; Georgiu Barițiu, membru alŭ Academiei române din Bucurescĭ; Octaviu Barițiu, profesorŭ în Năsĕudŭ; Iosifŭ Barițiu, proprietarŭ în Petridŭ, ca unchĭ; Veronica Popŭ născ. Barițiu preotesă în Molosigu, ca mătușă; Paulŭ Medanŭ, oficialŭ reg. în pensiune; Ioanŭ Sêrbu, parochŭ gr. cat. în Siciu în Silvania: Ioanŭ Găbudeanu, parochŭ gr. cat. în Filea de josŭ ca cumnațĭ, în numele lorŭ și alŭ numeroșilorŭ consângenĭ, amicĭ și cunoscuțĭ cu inima pĕtrunsă de durere anunță repausarea soției credinciόse, respective mamei duióse, sororei dulce, nepótei și cumnatei iubite **Maria Popŭ**, născ. **Barițiu** întêmplată în 30 a lunei curente st. n. după prânḑŭ la 2 óre în urma îndelungatelorŭ și grelelorŭ suferințe, în anulŭ alŭ 37-lea alŭ etății și alŭ 18-lea alŭ fericitei sale căsĕtorii.

Rĕmășițele sale pămêntescĭ se vorŭ așeḑa spre repausulŭ eternŭ în cimiterĭulŭ gr. cat. din locŭ în 2 Iuniu, după prânḑŭ la 2 óre.

Luna, 31 Maiu 1888.

Fiă-i memoria binecuvêntată!

Cursulŭ pieței Brașovŭ

din 5 Iunie st. n. 1888

Bancnote românescĭ	Cump.	8.44	Vênd.	8.46
Argintŭ românescŭ .	„	8.40	„	8.44
Napoleon-d'orĭ . . .	„	10.—	„	10.02
Lire turcescĭ . . .	„	11.30	„	11.35
Imperialĭ	„	10.30	„	10.35
Galbinĭ	„	5.88	„	5.90
Scris. fonc. „Albina“ 6%	„	101.—	„	—.—
„ „ „ 5%	„	98.—	„	98.50
Ruble rusescĭ . . .	„	107.—	„	108.—
Discontulŭ		$6^1/_2$—8% pe anŭ.		

Cursulŭ la bursa de Viena

din 4 Iunie st. n. 1888.

Renta de aurŭ 4%	97.90
Renta de hârtiă 5%	85.75
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare .	151.—
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (1-ma emisiune) . .	95.25
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (2-a emisiune) . .	126.—
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (3-a emisiune) . .	115.10
Bonurĭ rurale ungare	105.30
Bonurĭ cu clasa de sortare	104.80
Bonurĭ rurale Banatŭ-Timișŭ . . .	104.75
Bonurĭ cu cl. de sortare	104.75
Bonurĭ rurale transilvane	104.30
Bonurĭ croato-slavone	104.—
Despăgubirea pentru dijma de vinŭ unguresců	99.—
Imprumutulŭ cu premiulŭ unguresců	123.25
Losurile pentru regularea Tisei și Seghedinului	123.00
Renta de hârtiă austriacă	78.95
Renta de argintŭ austriacă	80.45
Renta de aurŭ austriacă	109.50
Losurĭ din 1860	136.25
Acțiunile băncei austro-ungare . . .	866.—
Acțiunile băncei de creditŭ ungur. .	283.—
Acțiunile băncei de creditŭ austr. .	284.20
Galbenĭ împĕrătescĭ	5.95
Napoleon-d'orĭ	10.01
Mărcĭ 100 împ. germane	61.95
Londra 10 Livres sterlinge	126.40

Bursa de Bucurescĭ.

Cotă oficială dela 21 Maiu st. v. 1888.

	Cump.	vênd.
Renta română 5%	90—	91.—
Renta rom. amort. 5% . . .	92.—	$92.^1/_2$
Renta convert. 6%	89.—	90.—
Impr. oraș. Buc. 10 fr. . . .	35.—	38. —
Credit fonc. rural 7% . . .	105.—	106.—
„ „ „ 5% . . .	$89.^3/_4$	$90.^1/_4$
„ „ urban 7%	107.—	$107.^3/_4$
„ „ „ 6%	98.—	99.—
„ „ „ 5%	$85.^1/_2$	86.—
Banca naț. a Rom. 500 Lei. .	945.—	760.—
Ac. de asig. Dacia-Rom. . . .	220.—	225.—
Ac. de asig. Națională. . . .	—.—	—.—
Aurŭ contra bilete de bancă .	$15.^3/_4$	16 —
Bancnote austr. contra aurŭ. .	2.—	2.2—
Aurŭ contra argintŭ sĕu bilete	16.—	$16.^3/_4$
Florinŭ valóre austriacă . . .	2.01	2.

Editorŭ și Redactorŭ responsabilŭ: **Dr. Aurel Mureșianu.**

De pe când însera, fetele și ficiorii și ómenii și muierile începea sĕ se mai stringă pe acasă. Băeții totŭ mai rémânea de se mai juca și se juca mai alesŭ „de ascunsele“,*) de se numĕra: Unica, doĭca, treĭca, pàtrica, cinca, linga, sòcâta, bòcâta, tàngel, bàughel, bŭf șĭ-un bŭr-dŭf, și cine era de nu eșia, trebuia „sĕ se facă“ éră ceilalțĭ sĕ se ascunḑă șĭ-apoi se ducea de-i căuta și pe cine-lŭ prindea mai 'nainte de a fi ajunsŭ la „locŭ“ și de a fi scuipatŭ, acela se făcea.

Da jocurĭ era multe, de cine le mai scie, că se mai juca și „de-a țurca“, se juca și „în capre“ (arșice) și mai alesŭ se juca în pilă (minge).

Pila o făcea din pĕrŭ de vacă orĭ de calŭ, pe care ilŭ strîngea primăvara când năpârlea vitele. Băeții se ducea și le țĕsela și după-ce-șĭ aduna pĕrŭ de ajunsŭ se ducea cu elŭ la vale și cu săpunŭ și muia pĕru bine în apă și apoi începea sĕ-lŭ săpunéscă și ilŭ săpunea bine și ilŭ strîngea bine în mână și ilŭ făcea gogonețŭ ca pila și după ce-lŭ făcea bine ilŭ punea de se usca și atuncĭ pila era gata.

*) Lambrior; de-a mijia, sĕu de-a amijitulŭ.

Alții și mai alesŭ fetele îșĭ făcea pilă de sdranțe de le lega bine cu sfóră, că de nu le lega bine, se desfăcea uneorĭ pila în jocŭ când o bătea, de rîdea cu toții. Nu prea era mai nainte vrême așa ca acuma, pile de piele făcute de cismarĭ și cusute bine: atuncĭ nu se prea scia.

In pilă se juca într'o grămadă de felurĭ: orĭ „de-a bătutele“, orĭ „în focŭ“, orĭ „în găurele“, orĭ „de-a usele“, orĭ „de-a lunga“ și altele.

De-a „bătutele“ *) se juca mai alesŭ ómenĭ și muierĭ și fete și feciorĭ. Jocu era orĭ în șése, orĭ în optŭ inșĭ; patru era „în gaură“, éră ceilalțĭ, doi orĭ patru, era „afară“ de da pila. Mai ântêiu se alegea totŭ părechĭ și apoi arunca ceva în susŭ ca sĕ vaḑă cine e în gaură și cine afară. Din cei patru carĭ se ḑicea că suntŭ în gaură, fite-șĭ care îșĭ caută câte unŭ bățŭ orĭ câte o betealǎ cu care bătea pila și după-ce-șĭ găsia, îșĭ săpa cu ea o gropiță în pămêntŭ așa că ei cum era patru făcea și patru găurĭ în patru colțurĭ cam de câte cincĭ pașĭ în lungŭ departe una de alta, și fie-care din cei din gaură trebuia sĕ stea cu călcâiulŭ dela unŭ piciorŭ în acea gropiță, pentru-că décă nu sta, din cei de afară îi punea pila în ea și atuncĭ era scoșĭ din gaură. In găurile de pe o parte intra o păreche și se așeḑa fața în fața; cealaltă păreche intra în găurile de pe cealaltă parte și éră fața în fața; cei de afară se așeḑa între ei unu icĭ și altu colo, orĭ de era în optŭ doi icĭ și doi colo: ⊜ —— ⊜ Unu din cei de afară lua pila ⊜ —— ⊜ și o da la unu din gaură, care era în fața lui, și când i-o arunca, acela trebuia sĕ-o lovéscă, și décă o lovea trebuia sĕ se apropiă de celălaltŭ cu care era păreche, sĕu sĕ viă acela la elŭ și sĕ bată de trei orĭ bețele cu care bătea pila, și după ce bătea fugea iute la locŭ de punea piciorulŭ în gaură ca sĕ nu-i pună pila. De obiceiu celŭ din partea unde căḑuse pila nu prea îșĭ lăsa locu, ci venea celălaltŭ la elŭ de bătea una, două, trei. Uneorĭ nu putea sĕ lovéscă pila bine sĕ o ducă departe, ci numai o atingea de cădea totŭ acolo și cei de afară o lua iute încâtŭ ceilalțĭ nicĭ n'avea vreme sĕ bată. Și cei de afară le ḑicea sĕ bată și începea sĕ plimbe pila dela unu la altu, că nu o putea ține în locŭ, și décă putea sĕ bată fără sĕ le pună pila, bine, de nu trebuia ei sĕ mérgă afară și sĕ lase pe ceilalțĭ în gaură. Décă jocu era în optŭ, atuncĭ orĭ care ar fi atinsŭ pila trebuia totdéuna ca amêndouĕ părechile sĕ bată bețele, și când scotea o păreche era scósă și cealaltă încâtŭ cei de afară intra toțĭ în lăuntru și cei din lăuntru eșia afară. „De scosŭ“ se scotea în două chipurĭ: îi scotea când unu din cei de afară prindea pila din bătute când o bătuse unu din cei din gaură și până nu „mânca pămêntŭ“, orĭ îi scotea mai desŭ când le punea pila în gropcéua, în care îșĭ ținea călcâiu, când se ducea sĕ bată. Jocu se urma așa, că după ce da la unu sĕ bată pila și bătea bețele, apoi da la altu și apoi la altu și așa mai departe și cei de afară trebuia sĕ alerge după pilă și sĕ li-o dea sĕ o bată. Mai era obiceiu că décă cineva bătea pila pe susŭ, de se oprea pe vr'unŭ coperișŭ de casă orĭ așa ceva, atuncĭ éră se ḑicea că e „us“ și îi scotea afară din gaură. (Va urma.)

*) Comp. Lambrior: Țiculŭ.

Sosirea şi plecarea trenurilorŭ şi postelorŭ în Braşovŭ.

I. Plecarea trenurilorŭ:

1. Dela Braşovŭ la Pesta:

Trenulŭ de persóne Nr. 307: 7 óre 20 de minute séra.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 315: 4 óre 01 minută diminéţa.

2. Dela Braşovŭ la Bucuresci:

Trenulŭ mixtŭ Nr. 318: 1 óră 55 minute după améḑĭ.

II. Sosirea trenurilorŭ:

1. Dela Pesta la Braşovŭ:

Trenulŭ de persóne Nr. 308: 9 óre 46 minute înainte de améḑĭ.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 316: 9 óre 52 minute séra.

2. Dela Bucuresci la Braşovŭ:

Trenulŭ mixtŭ Nr. 317: 2 óre 32 minute după améḑĭ.

Tipografia A. MUREŞIANU Braşovŭ.